

Nr 210.

Av herr **von Friesen**, *angående gottgörelse i vissa fall åt befattningshavare för förlängning av väntetid på befordran.*

På grund av de osäkra förhållanden, som rådde under världskrigets första år, beslöt kungl. järnvägsstyrelsen år 1940 att utsträcka väntetiden för befordran till extra ordinarie tjänst från 18 månader till 30 månader. Detta medförde för de befattningshavare, som berördes, en löneminskning, enär de fingo kvarstå som aspiranter ett år längre. Detta inverkar också vid uppflyttning till högre löneklass, enär vederbörande få kvarstå längre i de lägre löneklasserna än de skulle gjort om de befordrats efter 18 månader. År 1943 ändrade styrelsen sitt beslut och återgång till 18 månaders väntetid skedde i enlighet med föreskrifterna i statens järnvägars rekryteringsstadga.

I den kungl. propositionen nr 296 om provisoriskt lönetillägg till vissa befattningshavare, vilken avlämnades till höstriksdagen 1944, förutsattes, att kompensation för förlängd väntetid för extra ordinarie anställning, omfattande lönegraderna 2, 4 och 5 skulle lämnas (kungl. järnvägsstyrelsens cirk. nr 758/44 avd. C). Då propositionen bifölls av riksdagen hade lönegraderna 2 och 4 strukits och ersättning utgick endast till befattningshavare i lönegrad 5. (Jämför kungl. järnvägsstyrelsens cirk. nr 790/44, avd. III.)

Då lönegraderna 2 och 4 enligt rekryteringsstadgan omfattar de lägst avlönade och dessa drabbades av beslutet om förlängd väntetid i likhet med lönegrad 5, synes det vara rättvist, att de också komma i åtnjutande av kompensation.

Det är kvinnliga befattningshavare det gäller (vid förrådet i Göteborg fanns en manlig, som anställdes i lönegrad 4, och han fick icke någon kompensation. Han har numera slutat sin anställning), och i förhållande till de i lönegrad 5, som fingo ersättning, äro de ett sådant fåtal, att utgiften för statskassan bör vara ringa, ehuru det för befattningshavarna betyder mycket.

Antalet befattningshavare det rör sig om kan ej exakt uppgivas, men de, som äro underkastade rekryteringsstadgans bestämmelser, uppgå icke till mer än omkring 150—200.

Då billighet och rättvisa därför synas tala för att ifrågavarande kvinnliga befattningshavare åtminstone i någon mån erhålla en gottgörelse, som av allt att döma Kungl. Maj:t var beredd att ge dem 1944, och då deras arbete (t. ex. resebyråttjänstgöring) ingalunda är mindre kvalificerat än deras i löneavseende bättre gynnade manliga kamraters, hemställles,

att riksdagen måtte bevilja de enligt kungl. järnvägsstyrelsens rekryteringsstadga i lönegraderna 2 och 4 placerade

befattningshavarna enahanda kompensation för förlängd väntetid för extra ordinarie anställning, som år 1944 medgavs sådana befattningshavare i lönegrad Eo 5, vilka under åren 1940—1943 fått sin befordran från aspirant till extra ordinarie fördröjd.

Stockholm den 23 januari 1946.

Bertil von Friesen
